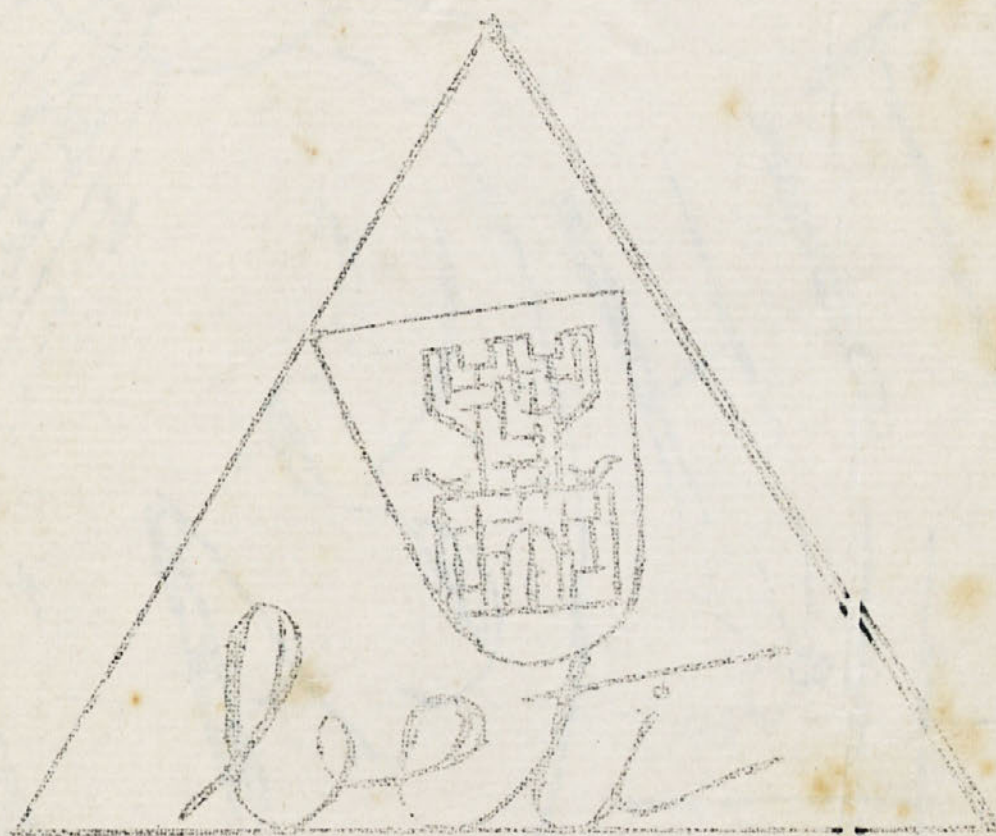

NE POZABITE NA KVALITETNE
IZDELKE

TOVARNE

BELOKRANJSKE TRIKOTAŽNE
INDUSTRIJE

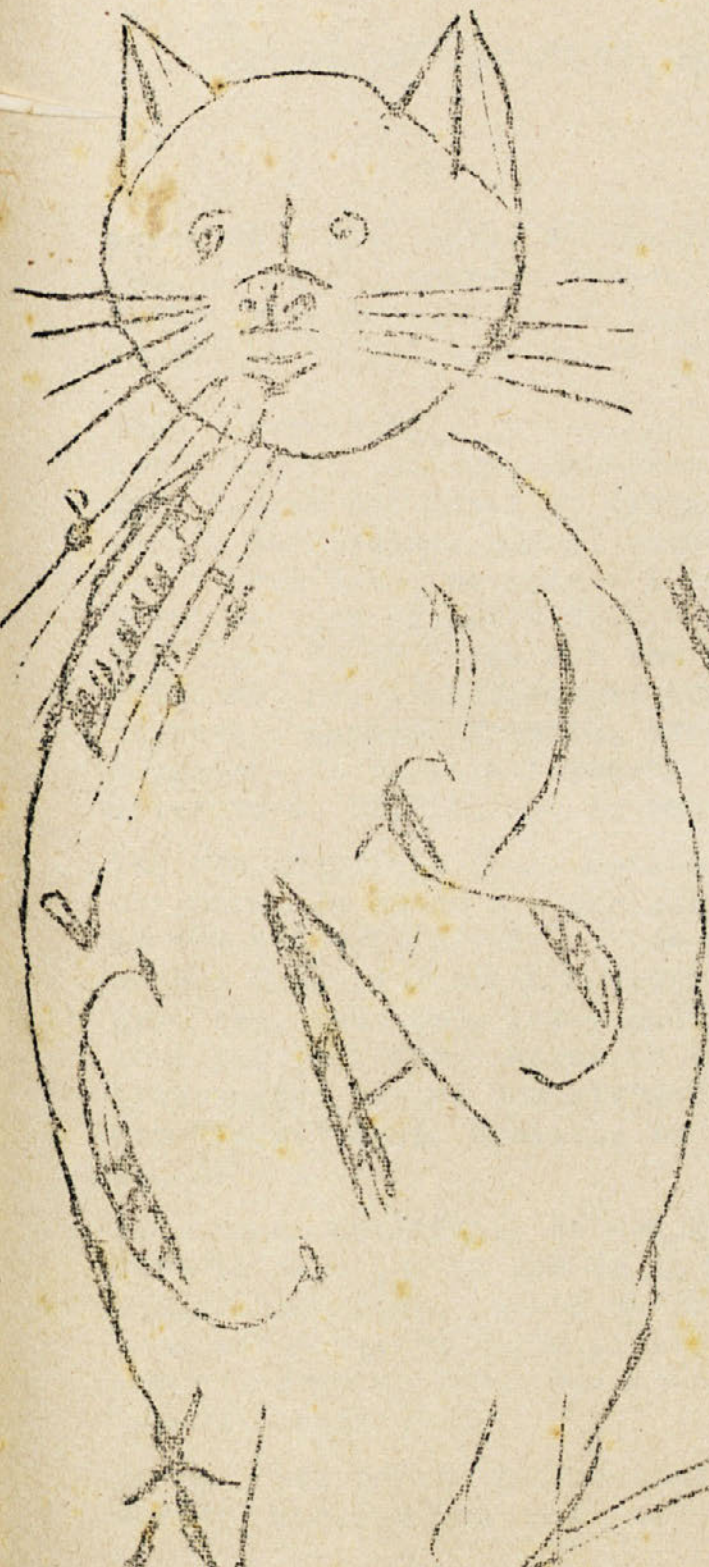
METLIKA

DVSKA

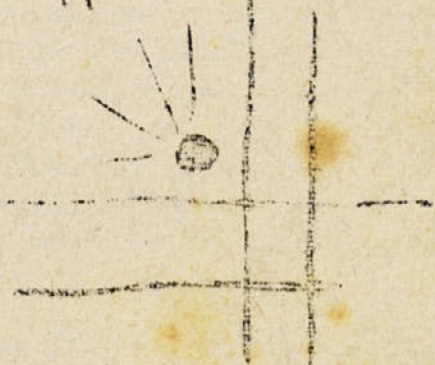
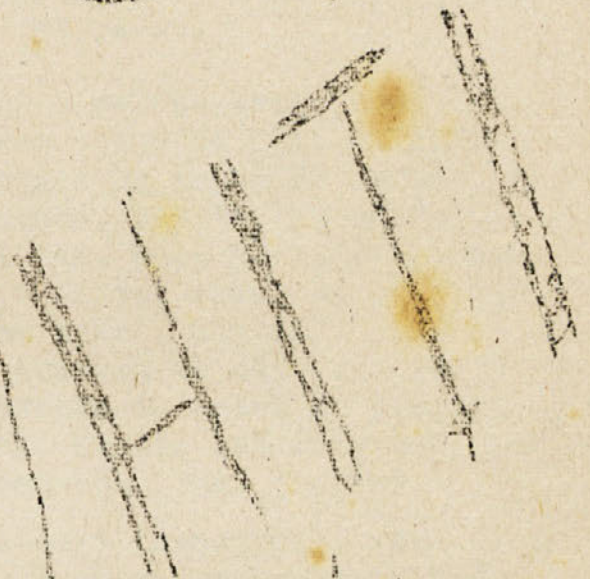
LETO I,

3. aprila 1964

KUPON 5

5 st.

200

GLASLO METLIŠKE

MLADINE

CENA 50 DIN

Ponižno prosim, oprostite

Zgodi se v življenju, da užališ tega ali onega, morda samo z besedo, pametno besedo, kritično. Zameri ti do groba, preklinja te in se vprašuje, kako si upal "žaliti" njega, ki je boljje situiran, ki je ...

Tudi jaz sem užalil marsikoga s prispevkom v listu ali s satiričnim večerom. Imel sem voljo do dela in delal sem, čeprav sem dobil za zahvalo le po NOSU: Postal sem (v marsikateri glavi) baraba, BARABA, ki ogovarja, kritizira! Zakaj se nekateri tako boje kritike? Zakaj? Zakaj se jeze na DEFINICIJO v listu, zakaj se jeze na SATIRIČNI VEČER? Vse ker sem rekel, napisal, je RESNIČNO, nič izmišljenega! Kritika se odpravi, če se odpravijo napake! Kritika, zdrava in ostra je prag za napredek. To bi morali vedeti, če ste kaj razgledani po literaturi. Kritizirajo še ostreje. Tako je prav!

Ker ste užaljeni, dragi Metličani (nekateri), vam obljubim, da se ne bom oprijel nobenega problema več, ne bom več kritiziral, ne bom delal pri LISTU! Posvetil se bom pisanju kmečkih navodil: o donosnejši vzreji prašičev, kako bomo letos sadili buče, se bodo prijela posušene trte ita.. Morda bo to komu prijetno oz. prijetneje; saj ne bom nikogar žalil. Kaj ne briga! Pil bom "fejst" fant. Hvaliti, to je treba v Metliki. Dajmo!

Zato draga Metličani, če sem koga žalil, ker sem mu povedal resnico, ki SAM ve za njo, če sem mu povedal neposredno v oči, če sem mu povedal tisto, kar VSI vedo, a nočejo povedati morda iz strahu, vas prosim, da v besenju prosim, da mi oprostite. Obljubim vam, da se ne bom več oglasal!

Če pa morda želite kakšne informacije iz kmetijstva, mi pišite! Rad vam bom ustregel!

Urednik ...

NESPORAZUM

V Metliki se je veliko govorilo o neke "štrajku" v tovarni Beti. Pa poglejmo:

Beseda "štrajk" prav gotovo ne sodi v našo družbo, ko toliko govorimo o človeku. Zapraskali smo tov. direktorja tovarne Beta in ta nam je povedal:

"Beti" se je razvila iz obrtnega podjetja v tovarno, ki danes zalaga precejšen del našega tržišča. Kolektiv tovarne je prevzel sodoben način proizvodnje. Podjetje se je hitro razvijalo. Osebe pa ni moglo slediti temu naglomu razvoju. Nastopile so težave. Pričakovali smo uspehe, ki pa niso takoj vidni, ker ni bila dosežena prava produktivnost strojnega parka. Delavec je pri svojem stroju praktično podkovan, a teoretično bolj malo. Kolektiv je izbiral posameznike, ki so vodili dele sodelavcev. Spretnost posameznika, da je postal obratevodja ali mojster, je bila vse, ne pa strokovno znanje.

Kako je bilo z nesporazumom?

Sami ne vemo, kako naj vam to razložimo. To je zgolj nepoučenost delavcev glede osebnega dohodka. V oddelku za konfekcije so delavci zahtevali razgovor s tov. direktorjem, ker so bili v februarju mesečni prejemki minimalni. Delavci bi morali stopiti k predpostavljenim in k svojim organizacijam ter zahtevati pojasnilo glede plač.

Tov. direktor nam je povedal, da so politične organizacije v tovarni premalo aktivne in ne seznanjajo delavca s sodobnim načinom proizvodnje in samouprave. Če vedno obstoja tisto, da bi moral en sam človek reševati probleme, ki stoje pred celotnim kolektivom.

Kot kaže "štrajk" le ni bil "štrajk". Ljudje kaj radi naredijo iz muhe konja in to brez pravega razumevanja in znanja.

K.B. in F.V.

OBISK V ZDRAVSTVENEM DOMU

Bila je sobota -- prvi dan pomladi. Toplo sonce je marsikoga zvalo na ulico. Otroci so žareli od veselja, saj so komaj čakali pomlad, ki je tokrat kar odlašala in odlašala svoj prihod.

Po ulici je prišla mlada mamica in potiskala pred seboj voziček, v katerem je zadovoljno spal njen ljubljeneček. Tudi ta dva sta prišla na toplo sonce.

Ob pogledu nanju sem se nekaj spomnila: "Marija, pojdava v zdravstveni dom! Bova malo povprašali, kako skrbi patronažna služba za nosečnice in kasneje za dojenčke."

Prijazna babica, tov. Došenova, je bila takoj pripravljena na odgovor. Zastavili sva ji vprašanje:

"Kako je organizirana v naši občini zaščita otroka in matere?"

"Patronažna služba skrbi za žene od prvih mesecev nosečnosti do konca. Poleg pogostih obiskov na domu je ženam na voljo posvetovalnica, ki je odprta vsako sredo. Takoj po porodu nudimo pomoč doma. Skrbimo, kako novorojenčki napredujejo in dajemo materam nasvete glede prehrane in nege dojenčka.

Ob obiskih na domu so pregledani tudi ostali predšolski otroci. Tem dajemo tablete proti zobni gnilebi, ki je sedaj zelo pogost pojav. Tablete prejemo tudi šolarji."

"Imate kakšne probleme?"

"Posebnih problemov ni", je odgovorila tov. Došenova, "ker je služba že dobro vpeljana in žene radi iščejo pomoč. Ne samo metliške, ampak tudi mnoge matere iz vasi. S temi ženami smo tesno povezani."

Zanimalo naju je, če dobijo žene vedno pri njih pomoč.

"Da, pomoč dobijo vedno in to strokovno. Poleg nosečnic prihajajo k nam tudi tiste žene, ki bi se radi varovale pred nezaželeno nosečnostjo. Število porodov regulirano s kontracepcijo in ne s splavi. Opažamo pa, da mnoge žene iščejo kontracepcijska sredstva direktno v lekarni, ne da bi za to prej prosile zdravnika."

"Ali mislite, da je pri nas že dovolj poskrbljeno za zaščito matere in otroka?"

"Po moje je dobro poskrbljeno. Obiski doma po porodu dosežejo včasih tudi število 10 - seveda, če je potrebno. Ob zadnjem obisku dobi mati natančna navodila, o pravilni negi dojenčka v prihodnosti,

Patronažna skupina šteje dve babici in patronažno sestro. Če pride ob obiskih do raznih zapetljajev, je skupina vedno povezana z zdravniki in skupno potem rešijo problem.

Tov. Došenova je povedala še, da pride včasih do resnih problemov in to največkrat ob prevozih nosečnic v porodnišnico. Mnogokrat se zgodi, da se rodi otrok že v rešilnem avtu med potjo v Novo mesto.

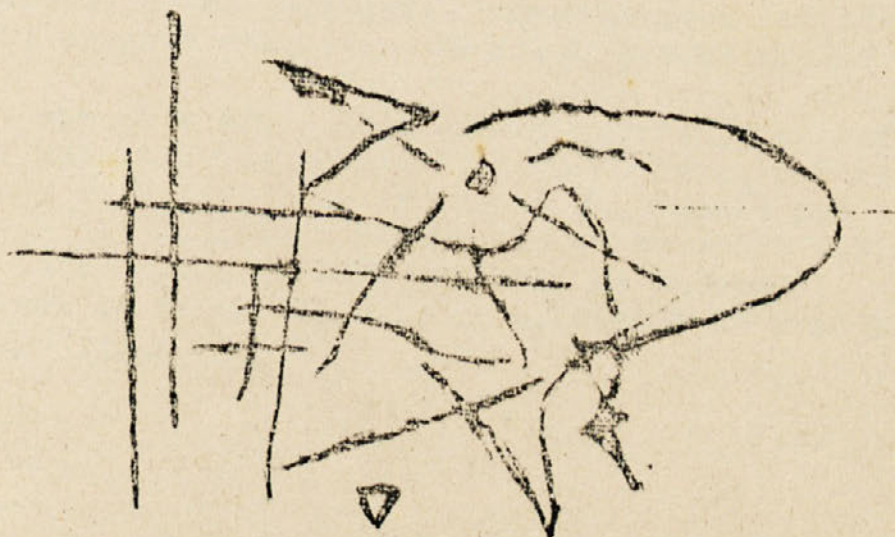
Povprašali smo še, koliko otrok se je rodilo v preteklem letu v naši občini.

Odgovor je bil: "V letu 1963 je bilo rojenih 119 otrok, od teh 32 doma, vedno ob strokovni pomoči."

Zahvalili sva se za odgovora in se poslovili.

Patronažni skupini želimo še nadalje uspešno delo in da se jim izpolni največja želja: dobiti, prevozno sredstvo, saj je pozimi zelo težko obiskati peš vse matere in otroke, ki potrebujejo pomoč.

Barica in Marija

KULTURA IN SPET KULTURA

Že takoj v začetku moram ugotoviti, da je s kulturno prosvetno dejavnostjo v Metliki bolj žalostno! Edino v hotelu se človek poleg sluške lahko "udejstvuje", zabava. Ne vem pa, če je takšna zabava zdrava. Zakaj je tako?

Morda bi kot prvo omenila to, da ni prave volje pri tistih, ki imajo strokovno znanje za vodenje krožkov oz. skupin. Vse premalo je zanimanja, čeprav človek najde v dramskem ali literarnem krožku delček sebe, svoje osebnosti, delček zadovoljstva, zabave. Vem tudi to, da so nekateri sposobni ljudje preobremenjeni z delom in nimajo časa za "takšne stvari".

Pogledno samo naše proslave: nastopajo šolski otroci, ki se ponavadi učijo na odru peti ali brati. Nekaj recitacij in proslave je konec! Že samo dejstvo, da nikoli ne praznujemo osmi februar, slovenski kulturni praznik, kaže, da kako nizki kulturni stopnji smo!

V Metliki ne dela nobena kulturna skupina, razen tamburašev, ki se sami vaščujejo. Ali ne bi poživeli folkloro, ki bi pritegnila marsikaterega turista? Ali ne bi organizirali razne skupine, pevske zbornice?

Vse lepo in v redu. Toda glavno vprašanje so kadri in spet kadri! To se govori že leta in leta, več let se že vzdihuje. Starejši pa pravijo: "Ja, včasih smo" Ne var ali Metličani čakano, da se bo rodil režiser ali da bo padel iz LUNE, ko sami ne začnemo? Zapreči je treba vse sile in uporabiti že pred leti rojene ljudi!

D.P.

NEKOGA MORAŠ IMETI

Spoznala sva se. Postala sva dobra prijateljja. Zaupala sva si vse, prav vse, kar človek lahko zaupa človeku. Povedala sva si napake, pogovarjala se o prvi ljubezni, prvih neročnostih. Dolgo zvečer sva posedala v njegovi s sobi, kadala in se pogovarjala, "o skrivnostnem življenju". Mislila sva, da se ne moreva sporeči, pričeti mrziti...

Prišlo je nekaj, sam ne vem kaj... Prišel me je sovražiti, na mi več toliko zaupal in celo potuhnjen je postal. Mrzil me je! Izgubiti prijateljja, se pravi, izgubiti desno roko. Žal mi je bilo! Iskal sem napake, varoke te mržnje. Ne vem. Morda sem tečen, morda vsiljiv. Ne, nekaj drugega mora biti!

Dnevi so hiteli. Dnevi brez vsebine, kisli in puhli. Bil sem nervozen in iskal sem tolažbo. Našel sem jo. Ženska je najboljša tolažba, ženska s svojimi prsi, s svojimi naivnimi smehom.

Imeli smo hausbal. Za veliko mesto je to malenkost. Spoznal sem drugačno življenje, drugo zadovoljstvo: pijana in razgaljena dekleta, s svojimi stiskanjem in poljubovanjem, s svojimi prsi in razgrotimi ustnicami. Z dovoljevanjem vsega, kar si moški lahko želi, večkrat na noč! Večkrat s svojimi živalskim nagonom, s svojo željo po vzetju časti dekletu, pijanemu! Naveličaš se vsega, naveličaš se premetavanja po postelji, naveličaš se biti vzburljen ...

To je bil večer, večer, ki je naredil veliko razpoko in ki jo je širil. Bil je večer razočaranja in oslarije... Minil je, kot mine vse! Hvala in ponos pa sva ostala. Ponos, da smo bili z dekletom in hvala pred tovariši. Puhla hvala....

Nasprotoval sem takim večerom, nasprotoval z ihto v srcu. Zameril sem se vsen, zameril sem se prijateljem, izgubil sem ga! Nisem bil več vreden njihove družbe, oni so več, oni so iskali žensko...

Izgubil sem prijateljja, nekam čudno mi je, Ne vem..... Morda Morda ... ne, popraviti se mora! Zaupati si morava spet vse, zaupati kot nekdanj, pred dnevi, pred meseci! Saj sva bila prijateljja, saj sva... nekoga pač moraš imeti, da mu vse zaupaš. In ravno to je prijatelj, pravi

J.V.

V Ljubljani, 23.III.1964

REKI IN IZREKI

Reki in izreki so že stara modrost. Uporabljamo jih vsepovsod na razne načine. Ljudje pravijo; če se vani dela na oku ječmen, se križajte pred očesom! Prav to me je navdušilo, da sem zapisal nekaj rekov, ki so že v splošni rabi:

Če vani v metliški mesnici ponujajo pljuška, vedite, da se norčujejo iz vas.

Če vani gostitelj zlije na glavo krožnik vroče juhe, bi želel, da odidete.

Če vani nekdo v pretepu porine nož med rebra, vedite, da ste dober komad mesa.

Če vani preteče pot uslužbenec z več kot sedmimi razredi osnovne šole, pogledajte za njim, morda se vani sonja, če srečate peka se spomnite, da niste ometli dimnika.

Če ste prekoračili 40. leto in vani nekdo reče, da ste lepi, je prav gotovo - slepč.

Če srečate bika si staknite robove.

Če vani kdo spahne roko v konolcu, bi rad z vani plesal.

Če vidite lovca, ne lajajte.

Če ste komu dober prijatelj, mu ne posodite denarja!

Če va s kdo klofne, ga boksnite nazaj.

Če inate prevelik davek, ga pač - inate!

Če ste prebrali, ste prav gotovo - prebrali!

DESET ZAPOVEDI

Vedno, kadar sem hotel kaj napisati, se mi je ustavilo pri številu 10. To število ima zame nadnaravno moč kot opoj ljubezni. Vedno imam pred očmi 10 in spet 10: deset jurjev plače, deset neplačanih računov, deset let ječe, deset zlatih zob, deset sorodnikov, deset moralnih zapovedi, življenjskih:

1. Nikoli ne kliči na pomoč boga, če je v tvoji bližini direktor!
2. Ne hođi po metliškem pločniku, kaj bo, če se s kom srečaš?
3. Nikoli naprej ne pozdravi svojega podrajenega, ker mu boš kmalu ti podrejeni!
4. Ne poskušaj ugrizniti psa!
5. Govori, kako delaš! Nihče ne bo podvomil v to!
6. Ne govori službeno s svojo ženo, ker bodo mislili, da je tvoja tajnica!
7. Ne pij iz praznega kozarca, ampak iz polnega soda!
8. Ne kriči na ženo, če imate doma psa! Naj on laja!
9. Ne hođi v gostilno, če imate vodovod v hiši!
10. Lenari, - pa ti bo dobro na zemlji!

Držite se teh zapovedi, pa bo raj na zemlji!

-- any

B.B. v Metliki

Iz dobro poučenih krogov smo zvedeli, da bo potovala čez Metliko znana filmska zvezda BRIGITE BARDOT ! V Metliko bo pripotovala 3.IV.1964 ob 10.30 in bo nadaljevala pot na Božakovo, kjer bo posnela nekaj prizorov novega filma: "Nekaj je treba dati!" Metličani izkoristite priložnost: B.B. v Metliki!

Vgonifka

Mesec je naokoli. Spet smo na vesti ni, da van predstavimo naslednjo risbo in da van povemo, kako je bilo s prejšnjo. Najprej: pogledjte dobro! Ste spoznali narisanega tovariša?

Ste? Dobro! Pojdite na pošto in nam napišite:

1. kdo je tovariš na risbi in
2. kaj je po poklicu.

Odgovore pošljite najpozneje do 20. v mesecu na naslov: Glasilo metliške mladine "Čas hita" ZMS Metlika. Ne pozabite izrezati kupona v desnem kotu lista!

Pa poglejmo, kako je bilo z našo VAGONFKA iz 4. številke. Prejeli smo 16 pravih odgovorov; na sliki je tovariš VIKTOR ŠVEGLJ, učitelj matematike na metliški osemletki. Tako! Oboje smo tudi dve nagradi. Naredili smo najhiter bobenček in šrebenje se je pričelo. Člani uredništva so nestrpno potegnili prvi listek; na njem je pisalo:

Torej naš prvi nagrajenec je. **PROČEVAR KALJA - BETA**
Potegnili smo drugi listek; naslov: **S.M.**

Obera nagrajencema iskreno čestitamo! Nagradi po 500.- din bomo poslali po pošti. Izšrebanca pa lahko dvigneta denar pri našem blagajniku Božu Kobetu!

Vsi, ki danes niste bili izžtebani, ne obupajte! Pišite nam! Morda boste imeli prihodnjič prav VI srečo!

Uredništvo

TOV. S.M. MAJ POŠLJE SVOJ NASLOV
V ROKU TREH DNI!

Vr.

Jutro ob Kolpi

Nekje, tam na nostu sloni nekdo in strni v deročo reko. Kdo je to, kdo išče tolažbe tu v sanoti, tu kjer obraz gloda do kosti? In vendar je lepo, čudovito to ginsko jutro!

Robovi neba so rdeči, ta šar počasi izginja v predorni nočrini. Le tu pa tam je še kakšna zvezda, ki se težko posilavlja od noči. Na vzhodu počasi vzhaja sonce. Megla, ki se je zbrala nad Kolpo se dviga vse višje in višje in končno izginja v nočrini neba. Redki sončni žarki poljubljajo nemirno vodno gladino, ki vsak trenutek spreminja barvo. Stare, osivele vrbe iztegujeje svoje tenke veje proti soncu, kakor bi ga prosile, da hitro vzide in da jim s svojimi žarki zakrije golote, čiste, naravno in lepo, Tam na sredi plavata dve rački, ki od časa do časa približata glavi čisto blizu druga drugi, kakor bi si ljubkajoče šepetale himno ljubezni. Vse je tiho, skrivnostno, tajanstveno.

Od nekod je priplaval hrastov list. Lagodno, skoraj nežno ga nosijo valovi. Nosijo ga v brezkončnost in mu šepetajo svojo skrivnost. Ne pustijo ga stati in ne blizu brega kajti, lahko se zgodi, da bi komu izdal njihovo skrivnost

Ob bregu stoji zapuščen čoln. Rahlo se ziblje na levo in desno, kakor bi važil. Samo dve bitji še nanjkata in slika bi bila popolna. Vse je tako lepo, nežno, a hladno.

Kaj, sonce si že vzšlo?! O bog, napoji to čudno naravo z ljubeznijo, z veličastno ljubeznijo, ki je ljudje več ne poznajo! O življenje pojdi svojo pot, naj te osrečuje ta napoj, napoj blaženosti in sreče!

Vse je bolj veselo. Rački plavata naprej in ne vidita ovir v svoji slepi ljubezni. Ali nočeta, da bi ju kdo videl? O da, ljubezen, ki x več danes nima cene! Ne ni ljubezni, ki je čista kot kristal, globoka brez dna in ki bi bila svetlejša od tebe, o sonce!

NJEGOVA BODOČNOST JE

Srečal sem ga. Bil je majhen in ves umazan po obleki in obrazu. Zeblo ga je, oči pa je imel solzne. Star je petnajst let. Tako mlad otrok je še, pa že dela. Služi si kruh na ODPADU. Premetava stare krpe, železo, kosti ... in star je komaj 15 let.

Doma so revni, nimajo ničesar, le veliko otrok. Osemletke ni končal, ker se ni nihče menil zanj, tudi mama ne, ina jih preveč! Moral si je poiskati službo, moral ! Zanj se ni zmenil nihče, ker je reven in umazan. Dobil je službo na Odpadu.

Stal je v mrazu ves prezebel in s solzami v očeh. Hotel sem ga nekaj vprašati, a nisem mogel, nisem imel poguma. V očeh je imel solze, kakor da nas obtužuje, kakor da obtužuje to družbo, ki ga je zavrgla, ki ga je pozabila, ker je reven, ker ni od tega ali onega, ker je umazan

In star je komaj 15 let!

Kaj je njegova bodočnost, kaj je njegovo veselje? Kup starega železa, kosti in cunj...

Jokal je, ves umazan in prezebel. Jokal je, ker je vedel, kaj je njegova bodočnost. In nihče se ni zmenil zanj. Ljudje so šli nemo mimo njega; če bi pa komu samo las skrivil, bi zagnali trušč, strašen....

Nihče se ni zmenil zanj, čeprav je jokal, ker je reven, ker je njegova bodočnost kup kosti, starega železa in cunj

J.V.

List je izdal odgovorni odbor v sestavi:
TONI GAŠPERIČ, DUŠKA OMERZEL, MARJAN MATEKOVIČ